

Sygn. akt I ACa 108/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Marek Boniecki (spr.) SSO del. Wojciech Żukowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Klaja

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2019 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko T. P. i L. P.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 22 października 2018 r. sygn. akt I C 3087/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu treść:

„I. zasądza od T. P. i L. P. solidarnie na rzecz (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 280.296,08 zł (dwieście osiemdziesiąt tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych 08/100) z zastrzeżeniem, że pozwani mogą się powoływać w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie swojej odpowiedzialności do nieruchomości objętej księgą wieczystą (...), do wysokości hipoteki zwykłej w kwocie 300.000 zł (trzysta tysięcy złotych) wpisanej w wyżej wymienionej księdze wieczystej;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz adwokat K. R. kwotę 8.856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych), w tym 1.656 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanym z urzędu.”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego;

4. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz adwokata K. R. kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1.242 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Wojciech Żukowski SSA Jan Kremer SSA Marek Boniecki

Sygn. akt I ACa 108/19

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 19 grudnia 2019 r.

Wyrokiem z dnia 22 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. przeciwko T. P. i L. P. o zapłatę kwoty 575.688,85 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz orzekł o kosztach procesu, obciążając nimi stronę przegrywającą.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że w dniu 22 grudnia 2009 r. pozwany zawarł z (...) Bankiem (...) S.A w W. (dalej: Bank) umowę pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw na kwotę 300.000 zł. Zgodnie z zawartą umową: pozwany zobowiązał się do spłaty całości zadłużenia wynikającego z umowy do dnia 1 grudnia 2024 r. w równych ratach płatnych do dnia 1. każdego miesiąca kalendarzowego; kwota wykorzystanej pożyczki była oprocentowana w stosunku rocznym według zmiennej stopy oprocentowania; stopa oprocentowania była równa wysokości stawki referencyjnej powiększonej o marżę Banku; niespłacenie przez pożyczkobiorcę w terminie kapitału i odsetek pożyczki albo ich części powodowało, że niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym; Bank mógł potrącić należność z tytułu zadłużenia przeterminowanego i wymagalnego bez osobnego wezwania z rachunku bankowego pożyczkobiorcy, a w przypadku braku środków na rachunku – z pierwszych wpływów na ten rachunek, niezależnie od dyspozycji pożyczkobiorcy; w przypadku niezaspokojenia roszczenia w powyższy sposób, Bank mógł wypowiedzieć umowę, podobnie jak w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę innych warunków udzielenia pożyczki określonych w umowie; termin wypowiedzenia umowy przez Bank wynosił 30 dni i miał być liczony od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia pożyczkobiorcy; po wypowiedzeniu umowy przez pożyczkobiorcę lub Bank, pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty, do dnia upływu terminu wypowiedzenia, całości wynikającego z umowy zadłużenia; w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki lub jej części, Bank miał pobierać odsetki od niespłaconej kwoty za okres od dnia następującego po dniu, w którym powinna nastąpić spłata do dnia dokonania spłaty, według zmiennej stopy procentowej przewidzianej dla pożyczek przeterminowanych i pożyczek postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wykonalności, na cele gospodarcze i mieszkaniowe określonej w uchwale Zarządu Banku obowiązującej w okresach, za które oprocentowanie jest naliczane i podawanej do wiadomości klientom w Komunikacie Banku udostępnionym w lokalach oddziałów, niezależnie od innych form powiadomienia; stopa oprocentowania należności przeterminowanych mogła ulec zmianie w okresie obowiązywania umowy; w dniu zawarcia umowy stopa procentowa wynosiła 20% w stosunku rocznym; spłata pożyczki, odsetek oraz innych zobowiązań pożyczkobiorcy w kwocie niższej, niż to wynikało z bieżącego zadłużenia lub innym terminie, niż to wynikało z umowy, miała zostać rozliczona według terminów płatności rat, w następującej kolejności: koszty Banku, prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe (zapadłe), zadłużenie przeterminowane z tytułu pożyczki, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu pożyczki. Spłata pożyczki została zabezpieczona przez: weksel własny z wystawienia kredytobiorcy, poręczenie wekslowe pozwanej, hipotekę zwykłą w wysokości 300.000 zł i hipotekę kaucyjną do wysokości 150.000 zł na nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), a która to nieruchomość stanowi przedmiot współwłasności pozwanych na zasadach wspólności majątkowej małżeńskiej. W dziale IV księgi wieczystej wpisano hipotekę umowną zwykłą w kwocie 300.000 zł jako zabezpieczenie

wierzytelności głównej z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2009 r. oraz hipotekę umowną kaucyjną w kwocie 150.000 zł jako zabezpieczenie odsetek i należności ubocznych z tytułu pożyczki z dnia 22 grudnia 2009 r. Aktualnie jako wierzyciel hipoteczny – w miejsce Banku - w księdze wieczystej ujawniony jest powód. W dniu 14 grudnia 2010 r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że na dzień 14 grudnia 2010 r. w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego odpowiedzialnego z tytułu ww. pożyczki oraz odpowiedzialnej solidarnie z tytułu udzielonego poręczenia wekslowego pozwanej, a na wymagalne zadłużenie składają się: należność główna (kapitał) w wysokości 293.296,08 zł, odsetki naliczone na dzień 14 grudnia 2010 r w wysokości 24.033,20 zł oraz dalsze należne odsetki od dnia 14 grudnia 2010 r. naliczane według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku od kwoty 293.296,08 zł, wynoszące 20% w stosunku rocznym. Postanowieniem z 14 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy w Starachowicach na nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko pozwanym. Na wniosek Banku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym wS. wszczął postępowanie egzekucyjne wobec pozwanych, które zostało umorzone 28 stycznia 2015 r. na podstawie art. 825 pkt. 1 k.p.c., na wniosek wierzyciela. W dniu 22 grudnia 2014 r. Bank oraz powód zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której Bank sprzedał powodowi wierzytelności wraz z ich zabezpieczeniami określonymi w załączniku nr 1 do umowy oraz wszelkie prawa związane z wierzytelnościami i zabezpieczeniami, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki, koszty i kary. W dniu 22 stycznia 2015 r. Bank oraz powód zawarli aneks do ww. umowy sprzedaży wierzytelności, w którym wskazały m.in., że ostateczna wysokość portfela wierzytelności będąca przedmiotem zbycia przez Bank na rzecz Funduszu, wyszczególniona jest w załączniku nr (...)do aneksu. W załączniku tym pod pozycją 176 uwidoczniła została wierzytelność w stosunku do pozwanego z umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2009 r. w wysokości według stanu na dzień 23 grudnia 2014 r. 555.037,82 zł, w tym 293.296,08 zł kapitału, 261.191,74 zł odsetek i 550 zł kosztów. Nadto w załączniku wskazano, że wierzytelność zabezpieczona jest hipoteką zwykłą w kwocie 300.000 zł i kaucyjną do kwoty 150.000 zł na nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...). W dniu 8 stycznia 2015 r. Bank sporządził pismo informujące pozwanego o przelewie wierzytelności. Pismem datowanym na 15 maja 2015 r. pozwani zwrócili się do Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia wynikającego z umowy z 22 grudnia 2009 r., wskazując, że chcą spłacać dług w ratach wynoszących po 1000 zł miesięcznie oraz wnosząc o zaniechanie dalszego naliczania odsetek od daty podpisania umowy restrukturyzacyjnej oraz o umorzenie w całości lub w części naliczonych na dzień 15 maja 2015 r. odsetek od niespłaconej kwoty pożyczki. Bank poinformował pozwanych pismem z 2 czerwca 2015 r., że ich wniosek został przekazany do nabywcy wierzytelności. W dniu 11 kwietnia 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym stwierdził, że w księgach rachunkowych funduszu widnieje wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu umowy pożyczki z 22 grudnia 2009 r., której wysokość na dzień 11 kwietnia 2016 r. wynosić miała łącznie 575.688,85 zł, w tym: należność główna 293.296,08 zł, odsetki 281.842,77 zł, koszty 550 zł. Pozwany dokonał wpłat na rzecz powoda 13 kwot po 1000 zł w okresie od 24 lipca 2015 r. do 25 lipca 2016 r. Po dokonaniu ww. pozwani rozpoczęli wpłacać kwoty po 1.200 zł miesięcznie.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie; powód wykazał zawarcie z Bankiem umowy przelewu wierzytelności względem pozwanego, zabezpieczonej hipotecznie, zawarcie umowy pozwanego z Bankiem, jej hipoteczne zabezpieczenie na nieruchomości stanowiącej własność pozwanych, przeniesienie zabezpieczenia na rzecz powoda; powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia. Sąd pierwszej instancji nie wypowiedział się w kwestii podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości apelacją powód, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Apelujący zarzucił naruszenie: 1) art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. udowodnienia wysokości należnej od pozwanych wierzytelności, podczas gdy powód zaoferował logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci, m. in. umowy cesji wraz z załącznikiem, BTE wraz z klauzulą wykonalności stanowiącego tytuł egzekucyjny na rzecz poprzedniego wierzyciela, odpisu księgi wieczystej, dokumentów egzekucyjnych oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu,

umowy pożyczki potwierdzające wszystkie twierdzenia dotyczące wysokości zadłużenia; 2) art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nie danie wiary dokumentom przedłożonym przez powoda, ale uznaniu za wiarygodne twierdzeń strony pozwanej, nie popartych, poza głośnymi stwierdzeniami, żadnymi innymi dowodami 3) art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i całkowicie pominięcie faktu, że powód w odpowiedzi na sprzeciw szczegółowo wyjaśnił wszystkie wyliczenia i podstawy dochodzonej kwoty zadłużenia; 4) art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił wszystkich faktów, z którymi właściwe przepisy materialne wiążą powstanie wierzytelności o określonej treści i rozmiarze, pomimo tego, że przedstawił szereg spójnych dowodów, które potwierdzają zasadność powództwa; 5) art. 244 k.p.c. poprzez uznanie, że przedstawiony Bankowy Tytuł Egzekucyjny nie stanowi dokumentu urzędowego, kiedy to posiada ono klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem sądu, która to za dokument urzędowy powinna już zostać uznana; 6) art. 229 k.p.c. poprzez uznanie za nieudowodniony faktu, który został przyznany przez stronę pozwaną w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, tj. tego, że uznana została przez nią wierzytelność w kwocie 365 000,00 zł oraz przyznali, że są odpowiedzialni rzeczowo wobec powoda z tytułu hipotek ustanowionych na nieruchomości o numerze KW (...); 7) art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przerzucenie całego ciężaru dowodu na jedną stronę procesu, tzn. stronę powodową i w konsekwencji danie wiary niczym nie popartym twierdzeniom powoda, kiedy strona powodowa udowodniła wysokość należności, sposób wyliczenia odsetek, jak również wyjaśniła, na co były zarachowane (na odsetki) wpłaty dokonywane przez pozwanego; 8) art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu pierwotnym, obowiązującym w dacie ustanowienia hipoteki poprzez jego niezastosowanie, mimo tego że wierzytelność powoda jest zabezpieczona poprzez ustanowienie hipoteki umownej zwykłej w kwocie 300.000 zł, a w efekcie uznanie za nieudowodnioną podstawę faktyczną pozwu.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w części.

Sąd Okręgowy prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. Ocena ta nie dotyczy ustalenia, że po 25 lipca 2016 r. pozwani dokonywali na rzecz powoda wpłat kwot po 1200 zł. W tym zakresie uzasadniony okazał się zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 §1 k.p.c. Zeznania pozwanych uznać należało w tym zakresie za niewiarygodne. Ich twierdzenia nie zostały wsparte żadnym innym dowodem, jak miało to miejsce odnośnie do wpłat po 1000 zł. W świetle zasad doświadczenia życiowego jawi się jako oczywiste, że skoro pozwani dysponowali wcześniejszymi dowodami wpłat, to powinni dysponować także późniejszymi, skoro uznali za celowe gromadzenie tych dokumentów. Pozwani nie potrafili wyjaśnić przekonująco, dlaczego dowodów takich nie przedstawili. Co więcej, pozwani nie wskazali nawet, ilu wpłat dokonali i w jakim okresie czasu.

Za uzasadnione uznać należało również zarzuty naruszenia art. 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c., które Sąd Okręgowy zastosował nieprawidłowo. Prawdą jest, że dochodzący zapłaty powód obowiązany jest udowodnić swoją wierzytelność tak co do zasady, jak i wysokości. Nie oznacza to jednak, że strona inicjująca proces ma wykazać okoliczności świadczące o zmniejszeniu pierwotnej wierzytelności, albowiem z okoliczności tej powód nie wywodzi skutków prawnych. To rzeczą dłużnika pozostaje udowodnienie, że jego sług jest mniejszy niż wskazuje to wierzyciel, na skutek dokonania zapłaty lub wykonania zobowiązania w inny sposób. W rozpoznawanej sprawie zasada odpowiedzialności dłużników nie była kwestionowana. Prawidłowo w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd pierwszej instancji przyjął, że wykazane zostało zarówno zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki z Bankiem, jej skuteczne wypowiedzenie, zabezpieczenie spłaty pożyczki na nieruchomości pozwanych, a wreszcie skuteczny przelew wierzytelności Banku względem pozwanych na rzecz powoda wraz z zabezpieczeniem hipotecznym.

Powód udowodnił także wysokość żądania w zakresie należności głównej, tj. niespłaconej części pożyczki. Na wstępie tej części rozważań wskazać należy na bezzasadność zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 244 k.p.c. oraz

art. 229 k.p.c. Trafnie zauważył Sąd Okręgowy, że od daty wejścia w życie art. 95 ust. 1 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 2357) bankowe tytuły egzekucyjne utraciły w postępowaniu cywilnym przymiot dokumentów urzędowych. Sytuacji tej nie zmienia nadanie klauzuli wykonalności przez sąd, który w postępowaniu klauzulowym nie jest umocowany do kontroli wysokości wierzytelności. Nie sposób zgodzić się także ze skarżącym, w kontekście konsekwentnego stanowiska procesowego pozwanych, aby uznali oni wysokość dochodzonej wierzytelności. Powód wykazał natomiast wysokość należności głównej, przedkładając umowę pożyczki, z której wynika, że pozwany otrzymał od Banku kwotę 300.000 zł, czego zresztą pozwani nie kwestionowali. Kolejne dokumenty, także o charakterze prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego oraz załącznika do umowy cesji potwierdzają, że w dacie przelewu zadłużenie pozwanego z tytułu należności głównej wynosiło 293.296,08 zł. Rzeczą pozwanych było wykazanie stosownie do art. 6 k.c., że wierzytelność ta jest mniejsza z uwagi na wysokość uprzednio dokonanych wpłat czy ich wadliwe zaliczenie, tym bardziej, że wysokości swojego zobowiązania nie kwestionowali w skierowanym do Banku w maju 2015 r. wniosku o restrukturyzację.

Sąd Okręgowy kwestionując wykazanie przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia, pominął też przepis art. 71 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 2204, dalej u.k.w.h.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wpisania hipotek do księgi wieczystej obejmującej nieruchomości pozwanych, co nastąpiło 18 stycznia 2010 r. (k. 121-122). Zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), który uchylił art. 71 u.k.w.h., do hipotek zwykłych oraz hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, lecz nieobjętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej stosuje się przepisy u.k.w.h. w dotychczasowym brzmieniu. Powoływany przepis art. 71 u.k.w.h. przewidywał domniemanie istnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką. W doktrynie i orzecznictwie nie budziło przy tym żadnych wątpliwości, że powyższe domniemanie obejmuje także wysokość zabezpieczonej wierzytelności (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 stycznia 2017 r., I ACa 1217/16). Oczywiście omawiane domniemanie ma charakter wzruszalny, ale ciężar dowodzenia w tym zakresie spoczywa na dłużniku hipotecznym. W rozpoznawanej sprawie pozwani sprostali temu obowiązкови jedynie w niewielkim zakresie, o czym niżej.

Wobec przyjęcia, że powód wykazał dochodzoną pozwem wierzytelność, koniecznym stało się zbadanie przez Sąd odwoławczy podniesionego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zarzutu przedawnienia roszczenia. Zarzut ten okazał się uzasadniony częściowo. Roszczenie pożyczkodawcy stało się wymagalne już w 2010 r., co wynika z niekwestionowanej w tym zakresie treści bankowego tytułu egzekucyjnego. Przerwanie biegu przedawnienia poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego było nieskuteczne w stosunku do niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., I CSK 5/18). W tej sytuacji termin przedawnienia roszczenia jako związanego z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą upłynął stosownie do art. 118 k.c. w 2013 r. co do należności głównej, a w konsekwencji nie mogą być dochodzone także odsetki od tejże (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 1996, nr 3, poz. 31). Niemniej zauważyć należało, że dochodzona w rozpoznawanej sprawie wierzytelność zabezpieczona była hipoteką umowną zwykłą do kwoty 300.000 zł, na co zresztą powód powoływał się już w pozwie. W tych okolicznościach zastosowanie znajdował art. 77 u.k.w.h. w brzmieniu obowiązującym w dacie jej ustanowienia (art. 10 ust. 2 ww. ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r.). Powoływany przepis daje wierzycielowi hipotecznemu prawo do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Uprawnienie to jednocześnie zostało wyłączone z mocy przepisu w stosunku do roszczenia o odsetki. W zakresie odsetek od należności głównej powództwo podlegało zatem oddaleniu. Jednocześnie wobec faktu, że pozwani odpowiadają wyłącznie jako dłużnicy rzeczowi, ich odpowiedzialność na podst. art. 319 k.p.c. ograniczona została do nieruchomości oraz wysokości hipoteki. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że próby ugodowego przedsądowego zakończenia sporu wobec nabywcy wierzytelności po upływie terminu przedawnienia nie mogły doprowadzić do przerwania jego biegu. Pozwani nie zrzekli się także zarzutu przedawnienia, albowiem musieliby się w tej kwestii wypowiedzieć w sposób wyraźny.

Od nieprzedawnionej części roszczenia odjąć należało dodatkowo sumę 13.000 zł wpłaconą na rzecz powoda przez pozwanego w latach 2015-2016. Wobec faktu, że w dacie dokonywania wpłat roszczenie z tytułu odsetek było już

przedawnione, wierzyciel nie mógł ich zaliczyć na te świadczenia uboczne na podst. art. 451 §1 k.c. zd. drugie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2017 r., I ACa 763/16).

Konsekwencją modyfikacji orzeczenia co do meritum była konieczność korekty rozstrzygnięcia o kosztach procesu, o czym orzeczono na podst. art. 100 k.p.c., mając na uwadze wynik sporu oraz poniesione koszty. Jednocześnie przyznano reprezentującemu z urzędu pozwanych adwokatowi wynagrodzenie na podst. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) oraz §8 pkt 7 w zw. §4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji, a na podst. art. 385 k.p.c., jak w punkcie 2.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego przyjęto art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wnoszenia apelacji), kierując się przesłankami wskazanymi wyżej.

O wynagrodzeniu ustanowionego dla pozwanych z urzędu pełnomocnika orzeczono na podst. ww. przepisu Prawa o adwokaturze oraz §8 pkt 7 w zw. z §16 ust. 1 pkt 2 i §4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).

SSA Marek Boniecki SSA Jan Kremer SSO Wojciech Żukowski